

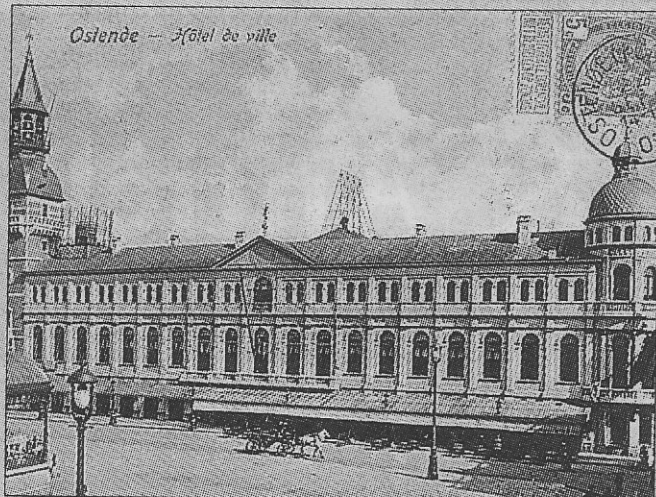
Van hoge pylonen tot zaktelefoon

Toen rond de eeuwwisseling de telefoon als de grote uitvinding van Edison zijn ingang begon te vinden, dacht er niemand dat men minder dan een eeuw later de zaktelefoon zou krijgen en heel wat telefooncellen die zelfs met eenvoudige telefoonkaarten verbinding naar de andere kant van de wereld kan geven.

In het begin waren er een 40-tal telefoonabonnees in Oostende. Men moest wel langs het spreektoestel, nadat men aan een kleine wrang gedraaid had, verbinding krijgen met de telefooncentrale. De telefonist(e) hoorde een belgerinkel en luisterde naar de abonnee met wie de beller een verbinding wilde hebben. Het

telefoonstelsel hing bijna altijd aan de muur.

Om de verbindingen mogelijk te maken werden er hoge pylonen gezet die veel draden konden ophouden. Maar ook waren er hier en daar houten staken waar de draden aan gevestigd waren, van de ene staak naar de andere en zo de stad door. Mannen van de te-

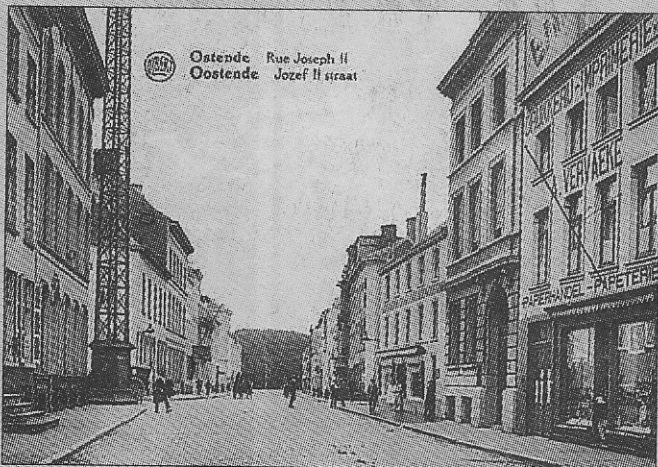
Het stadhuis rond 1908 met op het dak de telefoonkabels.

lefoon dienst beklommen deze palen met grote gebogen spitse haken die aan hun zware schoenen gevestigd waren. Wij, als straatjongens, keken altijd met bewondering naar die klimmende mannen. Na de komst van de ondergrondse leidingen zijn deze pylonen en palen al lang uit het straatbeeld verdwenen.

Op enkele gebouwen werd voor 1914 ook een raamwerk van telefoondraden gezet om zo over de lage huizen te gaan. Op het stadhuis en natuurlijk op het postgebouw, dat in 1905 gebouwd was, werden enkele jaren later zulke grote raamwerken neergesloopt, wat wel niet zeer sierlijk was, maar men moest toch met zijn tijd meegaan. Van dan af is de ontwikkeling van

het telefoonnet bestendig gegroeid.

Doch dat men het zou brengen tot kleine handige apparaatjes die men thuis, in de auto of gewoon op straat kan gebruiken, leek toen wel te ver gefantaseerd. En wat zien we nu? Het is precies of de wereld nooit zonder telefoon is geweest. Waar is de tijd dat men in tijden van nood eens aan de kruidenier, de slager of het café om de hoek ging vragen of men eens mocht bellen omdat men iets heel dringend moest zeggen. Bijvoorbeeld bij een ongeluk of een sterfgeval. Oostende was in elk geval een van de eerste steden in ons land die, vooral door de vele hotels en pensions, heel wat telefoonaansluitingen kende.

In de Jozef II-straat stond een grote telefoonpyloon. Hier een beeld uit 1928.